

ОЧАРАНЕ НАОЧАРЕ

Ово је једна од оних књига код којих пожелите да странице немају краја и да њихово читање и прелиставање траје у бескрај. “Очаране наочаре” су ме баш очарале...

Тих седам прича сам читао пред спавање, на глас, себи и брату. Седам прича за седам ноћи... А тако смо обојица желели да их има барем седамдесет и седам. Приче су о нама, нашој историји, о Београду и његовим тајнама, о деци, вери, нашим владарима, начину живота у прошлости... Толико су реално описани догађаји, ликови и осећања да сам сваку причу сањао а сутрадан, уместо исписаних слова и бројева на школској табли, замишљао Вака, Зубату Рибу, Едино јаре, Оштрокљуна, змију Бојану, Рођу и Сребрног, како јуре школском таблом у потрази за јунацима прича. Сва срећа па се моје сањарење завршило само са опоменом и упитним погледом учитељице. Када би само знала да сам уместо смеша из природе и друштва замишљао како јашем Сребрног, док се змија Бојана чврсто обмотала око моје руке, Оштрокљуни ме прати у лету изнад а Вак јури иза. Те Очаране наочаре те воде у прошлост тако стварну да можеш да је осетиш, чујеш, додирнеш... Проживео сам свако доба као да сам и сам био у њему, а читао сам, нисам носио наочаре. Шта би тек било да сам их имао... Хвала Луки и Милени што су нам били водичи кроз историју, што су нас доста тога научили, и хвала им што сам видео да нисмо брат и ја једини који се препиру стално и упадају један другом у реч.

Али, неке ствари су ме изненадиле... схватио сам да су људи у давна времена, док нису имали сво ово богатство које ми данас имамо, живели много мирније. Сви су били ту једни за друге, помагали једни другима и били захвални Богу и природи на свему, чак и када је природа била немилосрдна према људима... е тада су били још захвалнији. Научили су ме да су нам природа, њени дарови и животиње најбољи пријатељи. Животиње су у причама за мене главни јунаци. Оне су те које чувају људе, осећају, говоре им у сну, помажу, жртвују се за њих јер су њихови заштитници.

Размишљао сам, када бих могао да се вратим у прошлост, које доба бих ја изабрао? Мислим да је то оно најраније, Аиково доба. Знам да тада није било ничега и спреман сам да се одрекнем телевизије, интернета, игрица, аутомобила, па чак и моје бицикле... Све бих то мењао када бих као и Аик могао стално да сам на реци, да брчкам ноге у чистом Дунаву, правим оруђе са татом од костију, јурим животиње по шуми, сакупљам шкољке, причам са речним раком и рибама, пецам... Тада није било ратова и непријатеља.. Људи су једино страховали од невремена, природе која зна да изненади и немирне реке, али никада нису страховали од других људи.

Молим Очараног оптичара да мени и мом брату пошаље за рођендан Очаране наочаре, како би и ми могли да уживамо у историји нашег града. Можда би сви могли да их испробају, посебно одрасли, како би схватили да треба бити захвалан природи на свему, да треба чувати своју историју и сећање на наше претке и да треба највише имати веру. Мени остаје само да сањам и маштам, што и није тако лоше, барем док не добијем своје Очаране наочаре..